

21 Априлъ.

Днесъ не изпълнихъ нищо отъ назначенията на лѣкаря. Това го раздразни и той ме нагруби. Следъ обѣдъ се затворихъ въ стаята си. Всички да измратъ нѣма да се мръдна. Чукаха, тропаха, хлопаха на вратата, никому не отворихъ. Сама не разбирамъ какво става съ менъ. Никаква мисълъ не безпокои душата ми, която е праздна, като изпита бутилка. Безчувствена съмъ като камъкъ.

Безчувствието не е ли признакъ на ужасно душевно сътрѣсение? Какво ли има да става съ менъ?

Не желая да се грижа за нищо въ свѣта, по-добре душата ми да не осезава, да не страда отъ терзания и никому ненужни мъки.

22 Априлъ.

Часътъ е вече десетъ, а азъ се излежавамъ. Викатъ ме при началника. Облекохъ се на две на три и не мита, несрѣсана, само намѣтнахъ на главата си касинката и отидохъ при него. Той е ядосанъ,

— Защо, Сестро, вчера не сте изпълнили назначенията на лѣкаритъ? Оставили сте 200 болни да чакатъ вашето настроение.

— Не ми е добре, уморена съмъ.

— И азъ съмъ уморенъ... Кой сега не е уморенъ?

— Ала вие не влизате въ моето положение. Сама на 200 болни, дене и ноще, отъ желѣзо да съмъ, пакъ ще се похабя... Нѣмамъ сили, не мога вече...

— Върви си и още веднѣжъ да се не повтарятъ тия работи... Нали виждате, колко е тежко положението... ако всички направимъ така, какво ще стане съ тия нещастници, съ войната, съ държавата?...

— Отпускъ искамъ, да си почина... Нѣмамъ вече сили. Разсипана съмъ. Ще полудѣя отъ умора.

— Отпускъ не мога да дамъ. Вървете и работете.

— Азъ напускамъ. Това ми право не можете да отнемете, нали?... Нѣма отпуски, нѣма да остана.

— Ще ви дамъ подъ сждъ...

— Вие отъ нищо не разбирате, затова говорете така. Ако имаште повечко умъ, болницата щѣше да бжде